

Luftskeppet - 22

Smältvattnet från den slaskiga trottoaren letar sig in i mina skor, färgar mina vita strumpor bruna och kyler ner mina fötter. Jag hatar våren, tänker jag medan jag lyfter hunden över vattenpölar som han vägrar trampa i. Småfåglar sjunger entusiastiskt, men för vad? Himlen är grå, ogenomtränglig. Luften full av iskallt duggregn. Den spirande grönskan är ännu långt borta, björkarnas kvistar svarta och hängiga. De borde spara sina röster, tänker jag och slänger en bajs påse i en nedklottrad papperskorg.

Nästa dag tar jag på mig gummistövlar innan jag går till jobbet. Men ute är det kallt. Slasket och vattenpölar har frusit till en skrovlig isbana. Allt som var på väg åt olika håll under gårdagen har konserverats i ett ögonblick. Spår från bilar och skosulor kors och tvärs. Med ett florsockertunt lager pudersnö ovanpå. Jag halkar mig fram, med livet som insats, i mina stackars gummistövlar, och tänker att jag hatar våren. Samma sak på vägen tillbaka. Snubblar nästan på ett brunt bananskal som ligger infrys i isen. Förruttnelseprocessen avstannad halvvägs igenom.

Och så ljuset. Det strålkastarstarka, vertikala, persiennrandiga eftermiddagsljuset som dränker vardagsrummet och bländar ögonen. Stryker sig som en varm kattkropp över alla ytor, hittar alla springor. Belyser vartenda dammkorn. TV:n som en luddig matta, omöjlig att titta på. Mitt eget ansikte i spegeln, likblekt. Drivor av hundhår som svävar omkring på den repiga parketten. Och så fönstrena, randiga av rinnigt smuts som varit osynligt fram till nu. Jag tänker att jag hatar våren medan jag tar min dator och flyr in i sovrummets mörker där jag stannar till skymningen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren blimp med Poeter.se id #229203 innehar upphovsrätten